

Sygn. akt I KK 145/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 czerwca 2022 r.
sprawy **P. P.**
skazanego za czyn z art. 244 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...),
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Ś.
z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt VI K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skarżącego P. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt VI K (...), Sąd Rejonowy w Ś., Zamiejscowy VI Wydział Karny w S., uznał oskarżonego P. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k., za które wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i zarzucając:

„1. rażące naruszenie art. 440 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie kontroli odwoławczej z urzędu poza granicami postawionych zarzutów i utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku w zakresie prawa materialnego dotyczącego kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu z obrazą przepisów prawa materialnego, a to art. 244 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię pojęcia zamiar ewentualny polegającą na przyjęciu, iż przewidywanie możliwości popełnienia czynu zabronionego wyczerpuje się w przewidywaniu, iż może zostać orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów, co nie należy do znamion przestępstwa z art. 244 k.k.;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1/ rażące naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów apelacji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia), a polegające na mało wnikliwej, niekompletnej analizie podniesionych zarzutów, nieodniesienie się do argumentów podniesionych w uzasadnieniu apelacji,

2/ rażące naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k. i 7 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niedostateczne rozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji na podstawie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego, dokumentów zawartych w aktach Sądu Rejonowego w Ś. sygn. akt II W (...), a także oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji”.

Mając na uwadze powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z..

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Ś. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji, wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia art. 440 k.p.k., a zaskarżonego orzeczenia nie można uznać za oczywiście niesprawiedliwe. W istocie zarzut obrońcy zmierza do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych przez Sądy obu instancji. Obrońca upatruje rażącej niesprawiedliwości wyroku „w zakresie prawa materialnego, a to art. 244 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię pojęcia zamiar ewentualny polegającą na przyjęciu, iż przewidywanie możliwości popełnienia czynu zabronionego wyczerpuje się w przewidywaniu, iż może zostać orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów, co nie należy do znamion przestępstwa art. 244 k.k.”. Zamiar sprawcy jest elementem stanu faktycznego sprawy, zatem podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię w związku z kwestionowaniem zamiaru czy jego postaci jest bezzasadne. Sąd odwoławczy, za Sądem I instancji, dokonał właściwej oceny zdarzenia faktycznego, analizując, czy w zaistniałych okolicznościach skazany mógł i powinien przewidywać konsekwencje prawne zarzucanego czynu. „Do przypisania zamiaru ewentualnego, konieczne jest ustalenie, że sprawca co prawda nie chciał by doszło do realizacji znamion czynu zabronionego, ale ma świadomość wysokiego (istotnego) prawdopodobieństwa dokonania takiego czynu. Dla przyjęcia zamiaru ewentualnego niezbędny jest także drugi warunek - godzenie się na czyn będący przestępstwem” (tak wyrok SN z dnia 24 listopada 2020 r., sygn. akt V KK 33/19). W realiach przedmiotowej sprawy Sądy obu instancji wykazały zarówno świadomość wysokiego prawdopodobieństwa dokonania czynu, jak i godzenie się skazanego na jego popełnienie. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, P. P. nie miał przewidywać, że został orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale - w ustalonym stanie faktycznym - miał świadomie przewidywać

możliwość popełnienia występku z art. 244 k.k. kierując w dniu 18 marca 2020 r. pojazdem mechanicznym.

Oprócz powyższego, obrońca zarzucił Sądowi odwoławczemu nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów apelacji - zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i dokumentów zawartych w aktach Sądu Rejonowego w Ś. o sygnaturze akt II W (...). W ugruntowanym już orzecznictwie w tym zakresie wskazuje się, że obraza art. 433 § 2 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środку odwoławczym, natomiast obraza art. 457 § 3 k.p.k. zaistnieje, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, względnie argumentacja ta będzie zawierała braki (tak m.in. w postanowieniu SN z dnia 4 stycznia 2017 roku, sygn. III KK 356/16). Wnikliwa lektura uzasadnienia Sądu Okręgowego prowadzi jednak do zupełnie odmiennych wniosków. Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów ujętych w apelacji obrońcy, rzetelnie je ocenił i wskazał powody, dla których nie zostały uwzględnione, realizując przy tym wymogi art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd odwoławczy, weryfikując ustalenia faktyczne Sądu I instancji, nie podzielił stanowiska skarżącego o istnieniu przyczyn dla uznania, że skazany nie miał podstaw, nawet w zamiarze ewentualnym, przewidywać, że narusza zakaz poruszania się pojazdem z uwagi na to, że nie odbierał korespondencji z sądu (z odpisem wyroku skazującego) oraz ze starostwa (z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania w sprawie cofnięcia uprawnień). Wskazał przy tym z jakich powodów nie jest to prawidłowe stanowisko i dlaczego utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji. Argumentacja w tym zakresie jest w pełni wystarczająca, zaś to, że obrońca się z nią nie zgadza nie może stanowić podstawy kasacyjnej. Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 w związku z art. 410 i 7 k.p.k. stanowi w istocie próbę zakwestionowania dokonanej w ramach art. 7 k.p.k. sądowej oceny dowodów i forsowania odmiennej oceny materiału dowodowego, zgodnej z subiektywnymi oczekiwaniami autora kasacji. Sąd odwoławczy odniósł się do podnoszonej w kasacji oceny wyjaśnień oskarżonego, a także, uznając zarzut apelacji naruszenia art. 170 § 2 k.p.k. za uzasadniony, dopuścił dowód z akt Sądu Rejonowego w Ś. o sygnaturze akt II W (...), który jednak - jak wskazano w uzasadnieniu wyroku - jedynie wzmocnił prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego co do zamiaru oskarżonego.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn

odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy obciążył go tymi kosztami.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.